

P. Jareš
Praha-Žižkov, 2. 9. 2018

Odpočinutí
(Ž 131)
Mt 11, 28 – 30

„*Pojďte ke mně...*“ Těmito slovy nás Ježíš zve k sobě. A jedině on může ta slova vyslovit s plnou autoritou. Je to autorita Boží. Nepotřebuje lidi posílat za někým jiným. Zve je přímo k sobě, protože sám má všechno, co potřebují. Přijít k němu můžeme v modlitbě. Můžeme se na Ježíše obrátit, ať už jsme kdekoliv. Můžeme se k němu dovolat v jakékoliv životní situaci. Už jste k němu přišli?

Ježíš tu k sobě zve zejména ty, kdo se namáhají a jsou obtíženi břemeny. Tehdy se mnozí lidé namáhali s dodržováním Božího zákona. Vykladači Bible – zákoníci – jim to ještě ztěžovali. K Božím přikázáním vymýšleli dodatečná pravidla. Ježíš o zákonících řekl: „*Svazují těžká břemena a nakládají je lidem na ramena, ale sami se jich nechtějí dotknout ani prstem.*“ (Mt 23, 4 EP) I my se můžeme hodně namáhat, abychom ze sebe udělali lidi, kterými chceme být. Můžeme se i hodně snažit, abychom vypadali dobře před lidmi. Můžeme se namáhat, abychom uklidnili své neklidné svědomí. Určité vzpomínky se stále vracejí a ne a ne nás nechat na pokoji. Býváme obtíženi vinou. Pokud si život řídíme sami (i když rádoby podle Božích přikázání), je to vlastně vždy dřina a břemeno.

Proto nás Ježíš zve k sobě a slibuje nám odpočinutí. A opět s plnou autoritou říká: „ ... a já vám dám odpočinout. “ Vy sami se k tomuto odpočinku nikdy nedopracujete. Vy sami si tento odpočinek nedáte. Nedá vám ho ani žádná chytrá lidská metoda, droga, nebo pilulka ... Tento odpočinek vám dá Ježíš osobně, když k němu přijdete - takoví jací jste. Možná nám ta slova „ takoví jací jste “ už zní jako otřelý slovní obrat (klišé). Jenže ono to opravdu jinak nejde. Na Ježíše se můžeš obrátit právě v tom stavu, v jakém se zrovna nacházíš. Ježíšův odpočinek je nevysslovně sladký. V tomto odpočinku je hluboká, krásná a vznešená radost. Radost z toho, že už nepatřím sám sobě, ale Pánu Ježíši Kristu.

Ježíš nás vyzývá, abychom na sebe vzali jeho jho. Jho byl postroj, do kterého se zapřahal dobytek. O jhu se mluvilo též v přeneseném významu, jako o službě někomu. Vzít na sebe něčí jho znamenalo podrobit se tomu někomu, sloužit mu. Tak například skrze Jeremjáše Bůh nabádal lid, aby na sebe vzal jho babylonského krále (Jr 27). To znamenalo sloužit babylonskému králi. Vzít na sebe jho Pána Ježíše tedy znamená odevzdat se mu, sloužit mu. Znamená to, že Ježíše učiním

skutečným Pánem svého života. Moje otázka zní: „ Pane, co chceš, abych dělal? “ Už jsem měl spoustu svých nápadů, co bych mohl dělat a co by se dalo dělat. Ale co chce ode mne Pán Ježíš? Ježíš nám může dát odpočinek jedině jako náš Pán. Jedině jako náš Pán je také naším Spasitelem.

Sloužit Pánu Ježíši znamená učit se od něho. Vzít na sebe jeho jho znamená být jeho učedníkem. Učedník není Mistr. Učedník spoustu věcí neumí. To není nic divného. Důležité však je, aby učedník byl tvárný v Mistrově ruce, aby se nechal učit. Dokud žijeme v tomto těle, budeme se stále mít čemu učit. Důležité však je, abychom si vůči našemu Mistru neustále zachovávali otevřenost. Abychom se do něho neustále nechali učit. Nepodléhejme iluzi, že už jsme hotovi, že už se nic od Krista nemůžeme naučit.

Ježíš říká, že je tichý a pokorný srdcem. To je dovednost, které se od něho potřebujeme učit. Sami v sobě tichost ani pokoru nemáme. Při novém narození nám však Bůh dává i tyto vlastnosti. Jako nová stvoření můžeme být stále tišší a tišší. Můžeme být stále pokornější a pokornější. Ježíšova tichost a pokora se mohou projevit i skrze nás. Na Ježíši samotném vidíme, že být tichým a pokorným neznámá být zakřiknutým a nesmělým. Tichý a pokorný je ten, kdo nehledá slávu u lidí. Tichý a pokorný je ten, kdo se neprosazuje křikem a násilím. Tichý a pokorný ví kým je a nepotřebuje, aby mu to jeho okolí neustále dokazovalo. Tichý a pokorný se dokáže odevzdat do rukou Božích. A nechá Boha, aby se ho zastal. Tichý a pokorný se neprosazuje ostrými lokty. Takový byl i Mojžíš. Bible o něm říká, že byl nejpokornější ze všech lidí. Když se proti němu postavili vlastní sestra a bratr, nechal Boha, aby se ho zastal (viz Nu 12). Nám je ale přirozené, že se chceme prosadit silou nebo chytrostí. My chceme působit určitým dojmem – obvykle lepším, než jak na tom jsme doopravdy. Praháme po uznání svého okolí. A to nám také bere mnoho klidu. „ Všechny bolesti našeho srdce a velká část našich fyzických nemocí pramení přímo z našich hříchů. Pýcha, arogance, hněv, zlé představy, zlomyslnost, chamtivost způsobují více lidských bolestí než všechny nemoci, které kdy postihly smrtelné tělo.“¹ Když se ale budeme od Ježíše učit tichosti a pokoře, najdeme odpočinutí pro naše duše.

Ježíš nám zde v podstatě tvrdí, že služba u něho je lehká. „ ... mé jho netlačí a břemeno netíží. “ Je lehká proto, že pod Ježíšovou vládou nám spousta starostí odpadá. Zejména si nemusíme dělat hlavu s tím, jakým dojmem působíme na druhé lidi. Dokonce nemusíme být neklidní ani kvůli tomu, že nás někdo předhonal nebo dostal přednost.

---

1 A. W. Tozer, *Následování Boha*, str. 105